

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Varaždinu
Varaždin, Cehovska 1

Poslovni broj: Povrv-25/2026-22

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Varaždinu, po sucu Mariji Levanić-Škerbić, u pravnoj stvari tužitelja-protutuženika Peak energy d.o.o. Zagreb, Palmotićeva ulica 51, OIB: 38817090314, kojeg zastupa po punomoćnik Dominik Nizić, odvjetnik iz Komiže, protiv tuženika-protutužitelja KOPRIVNIČKO-KRIŽEVAČKE ŽUPANIJE, Koprivnica, Ulica Antuna Nemčića 5, OIB: 06872053793, kojeg zastupaju punomoćnici odvjetnici iz ZOU Krunoslav Kunštić i Zoran Kurcinak iz Koprivnice, radi isplate – vps: 11.522,00 eura (7.565,20 eura tužbeni zahtjev te 3.956,80 eura protutužbeni zahtjev), nakon zaključenja glavne rasprave na ročištu 22. rujna 2026., na ročištu za objavu presude 28. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

- I. U cijelosti se održava na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Nikole Bakrača iz Koprivnice Ovr-2101/2023 (javnobilježnički predmet UPP/OS-Ovr-350/2023) od 30. lipnja 2023., kojim je naloženo tuženiku KOPRIVNIČKO-KRIŽEVAČKOJ ŽUPANIJI, Koprivnica, Ulica Antuna Nemčića 5, OIB: 06872053793 da tužitelju Peak energy d.o.o. Zagreb, Palmotićeva ulica 51, OIB: 38817090314 plati iznos od 7.565,20 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na taj iznos od 14. ožujka 2023. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za osam postotnih poena, kao i u dijelu kojim je naloženo tuženiku nadoknaditi tužitelju troškove ovršnog postupka u iznosu od 285,81 eura uvećanim za zakonske zatezne kamate koje teku od dana donošenja rješenja o ovrsi 30. lipnja 2023. pa do isplate, po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve to u roku od 15 dana.

II. Odbija se protutužbeni zahtjev koji glasi:

„Nalaže se tužitelju-protutuženiku - Peak energy d.o.o., Palmotićeve 51, Zagreb, OIB: 38817090314, da tuženiku-protutužitelju - Koprivničko-križevačka županija, Ulica Antuna Nemčića 5, 48 000 Koprivnica, OIB: 06872053793, na ime naknade štete plati iznos od 3.956,80 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 19.4.2023. godine do plaćanja po stopi u visini koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za 8 postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, kao i da mu naknadi parnični trošak za zakonskom zateznom kamatom tekućom od presuđenja od plaćanja po istoj stopi.“

III. Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi troškove ovog parničnog postupka u iznosu od 1.008,15 eura, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Na prijedlog ovrhovoditelja, sada tužitelja, javni bilježnik Nikola Bakrač iz Koprivnice donio je rješenje o ovrsi poslovni broj Ovr-2101/2023 (javnobilježnički predmet UPP/OS-Ovr-350/2023) od 30. lipnja 2023. na temelju vjerodostojne isprave – računa broj 3 od 1. ožujka 2023. (str. 7 spisa), radi naplate novčane tražbine ovrhovoditelja u iznosu od 7.565,20 eura uvećano za pripadajuće zatezne kamate, kao i radi naknade troškova ovršnog postupka u iznosu od 285,81 eura također uvećano za pripadajuće zatezne kamate.

2. Protiv rješenja o ovrsi ovršenik, sada tuženik, je podnio prigovor u povodu kojega je javni bilježnik spis dostavio Općinskom sudu u Koprivnici koji je rješenjem poslovni broj Povrv-121/2023-2 od 31. kolovoza 2023. (str. 125 spisa) stavio izvan snage pobijano rješenje o ovrsi u dijelu u kojem je određena ovrha te ukinuo sve ovršne radnje i postupak nastavio kao u povodu prigovora protiv platnog naloga te se potom rješenjem od 28. rujna 2023. oglosio stvarno nenadležnim i predmet ustupio ovom sudu. Nakon izazvanih sukoba nadležnosti, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je rješenjem broj PŽ-2348/2024-2 od 24. studenoga 2025. riješio o stvarnoj nadležnosti ovoga suda.

3. Tužitelj je u podnesku od 29. rujna 2023. obrazložio tužbeni zahtjev navodeći u bitnome da je između stranaka dana 5. prosinca 2022. sklopljen Ugovor o nabavi usluge izrade studije izvodljivosti za dvorac Inkey, kojim se tužitelj obvezao izraditi studiju izvodljivosti s analizom troškova i koristi za dvorac Inkey do 9. siječnja 2023., a tuženik se za izradu studije obvezao isplatiti tužitelju iznos od 57.000,00 kn. U trenutku potpisa ugovora, tuženik nije imao sve projektne podloge (konačnu verziju troškovnika tj. budžeta projekta) te je prvotna svrha uređenja dvorca Inkey bila da bude uređen kao interpretacijski centar. Petnaest dana nakon potpisa ugovora, 20. prosinca 2023. tuženik je obavijestio tužitelja da je došlo do promjene koncepta, umjesto interpretacijskog centra, namjena dvorca je trebala biti wellness hotel. Odmah po primitku maila, tužitelj je od Regionalne razvojne agencija Koprivničko-križevačke

županije (PORA) zatražio dostavu podataka za izrade studije sa novim, promijenjenim konceptom, a PORA je e-mailom od 20.12.2022. obavijestila tužitelja da mu ne može dati nove podatke dok ih ne dobije od tuženika. Tuženik je 22.12.2022. dostavio tužitelju dio podataka potrebnih za izradu studije. Tužitelj je e-mailom 2. siječnja 2023. još jednom požurio tuženika za dostavu podataka i upozorio ga na istek roka na koji je ugovor sklopljen, no tuženik nije dostavio tužitelju potrebne podatke, a tužitelj je 8. siječnja 2023., dakle, unutar prvog ugovorenog roka, dostavio tuženiku studiju izvodljivosti i pritom obavijestio tuženika o svim nedostacima u dostavljenim podacima. Nakon toga uslijedio je Dodatak br. 1. Ugovora o javnoj nabavi, zbog prilagodbe studije izvodljivosti izmijenjenim uvjetima poziva Regionalna diversifikacija i specijalizacija hrvatskog turizma kroz ulaganja u razvoj turističkih proizvoda visoke dodane vrijednosti, kojim je produžen rok za izvršenje usluge do 30. siječnja 2023. Nakon toga tuženik je dostavio tužitelju dio podataka 17.1.2023., dio podataka 20.1.2023., a dio podataka 23.1. 2023. kada je obavijestio tužitelja o 3. izmjeni Poziva na dostavu projektnih prijedloga „Regionalna diversifikacija i specijalizacija hrvatskog turizma kroz ulaganja u razvoj turističkih proizvoda visoke dodane vrijednosti“, a 30. siječnja 2023.g. dostavio tužitelju sažetak projektnih aktivnosti. Tužitelj je 31. siječnja 2023. dostavio novu verziju studije s unesenim izmjenama i dopunama čime je tužitelj ispoštovao i rok ugovoren Dodatkom br. 1. Ugovora o javnoj nabavi. Tuženik je 13. veljače 2023. promijenio naziv projekta i dostavio komentare dane na sažetak projekta, tužitelj je 16. veljače 2023. odgovorio na dostavljene zahtjeve tuženika, a tuženik je dostavio tužitelju zadnju verziju projektnih aktivnosti 20. veljače 2023. Tužitelj navodi da tijekom veljače 2023. nastaju nove verzije troškovnika koje se uvrštavaju u nove verzije studije i da je to predstavljalo dodatni posao na studiji, tuženik je želi što veći doprinos investiciji i molio da se poveća financijski jaz što je dovelo do nastanka novih verzija proračuna projekta koji su se uvrštavali u nove verzije Studije. Uz navedeno tuženik inzistira da je potrebno dokazati da objekt neće utjecati na poslovanje usporedivih objekata u RH i susjednim zemljama iako ovakvo dokazivanje nije potrebno prema Vodiču za analizu troškova i koristi investicijskih projekata koji je izradila EU i koji se kao metodološki dokument navodi u čl. 7. Ugovora između stranaka, a niti se ovakav tip zadatka spominje u pozivu na dostavu ponuda niti u Ugovoru. Unatoč tome tužitelj provodi istraživanje usporedivih objekata (dvorci i kurije koji se koriste kao wellness hoteli) u Hrvatskoj, Sloveniji, Austriji i Mađarskoj. Prvo su kontaktirani svi objekti e-mailom uz zamolbu da se dostave rezultati poslovanja (prihodi, posjećenost, odakle dolaze turisti i sl. a sve kako bi se mogao izvesti zaključak kako mali hotel Inkey neće ugroziti poslovanje nijednog sličnog objekta). Obavljeni su brojni telefonski razgovori kako bi se prikupili podaci (dva objekta su odbila dati podatke jer im nije bilo jasno kome trebaju takvi podaci i u koju svrhu). Prikupljeni podaci su uneseni u sljedeću varijantu Studije izvodljivosti. Tužitelj navodi da je slijedom svega gore navedenog razvidno da je tužitelj ispoštovao rok i po osnovnom Ugovoru i po Dodatku br. 1. osnovnog ugovora kao i da je izradio nekoliko verzija studije sukladno podacima koje je dobivao od tuženika, a da tuženik prilikom potpisa ugovora nije imao jasnu ideju što hoće (svrha objekta je promijenjena) te nije imao niti traženi budžet projekta do sredine veljače 2023. Po isteku roka određenog Dodatkom br. 1. za izradu studije, tužitelj je u dobroj vjeri nastavio rad na izradi studije iako je do produženja roka za izradu studije i do izmjena namjene dvorca došlo samo i isključivo zbog odgovornosti tuženika. Temeljem navedenog tužitelj predlaže da sud u cijelosti održi na snazi platni nalog iz rješenja o ovrsi i naloži tuženiku da mu isplati iznos od 7.565,20 eura uvećano za pripadajuće zatezne kamate i troškove postupka.

4. U prigovoru protiv rješenja o ovrsi, koji predstavlja odgovor na tužbu, tuženik osporava tužbeni zahtjev u pogledu osnove i visine, ističući u bitnome: da je tužitelj Ugovorom o nabavi usluge izrade studije izvodljivosti za dvorac Inkey preuzeo obvezu izrade studije izvodljivosti s analizom troškova i koristi za dvorac Inkey u Rasinji do 9. siječnja 2023., odnosno do 30. siječnja 2023.; da je navedena studija tuženiku bila preduvjet za prijavu projektnog prijedloga i ostvarivanje novčanih sredstva za financiranje projekta rekonstrukcije navedenog dvorca; da je rok za podnošenje projektnih prijedloga produljen od strane nadležnog ministarstva do 1. ožujka 2023. u 12,00 sati; da stranke nisu sklopile novi dodatak Ugovoru kojim bi produžile rok za dostavu studije, ali da su se usmeno i putem e-maila sporazumjele da krajnji rok zapredaju studije mora biti prije tog krajnjeg roka kojeg tuženik ima za prijavu navedenog projekta, odnosno do 1. ožujka 2023. u 12,00 sati. Nadalje, tuženik navodi da tužitelj nije imao pravnu osnovu izdati predmetni račun, jer nije dostavio ugovorenu studiju izvodljivosti s analizom troškova i koristi za dvorac Inkey i to adekvatnog sadržaja i oblika niti u ugovorenom roku. Tijekom izrade studije tuženik je u nekoliko navrata od tužitelja morao tražiti dopune studije i nikada nije zaprimio konačnu i izrađenu verziju ugovorene studije sukladno čl. 8. Ugovora, već se nakon zatraženih dopuna iz e-mail poruka tuženika od 30.1. i 22.2. 2023. tužitelj prestao javljati i ukinuo svaki oblik komunikacije. Posljednji kontakt je bio e-mail tužitelja od 21.2.2023. kojim je dostavio „finalnu verziju studije“ na koji je tuženik imao niz primjedbi o kojima je obavijestio tužitelja e-mailom od 22.2.2023., no tužitelj nije radio ništa po tim primjedbama tuženika, već je tek e-mailom od 27.2.2023. javio da je bio u bolnici i da nije mogao komunicirati zbog zdravstvenih problema. Tuženik tvrdi da je iz toga vidljivo da tužitelj nije postupao na način da je u ispunjavanju svojih obveza iz svoje profesionalne djelatnosti postupao s povećanom pažnjom niti prema pravilima struke, jer je znao da se bliži krajnji rok za prijavu na projekt te je imao dosta uputa za ispravak i dopunu studije od strane tuženika. Tuženik je stoga, radi izbjegavanja nastanka štete zbog nemogućnosti podnošenja prijave, naručio studiju od drugog izvoditelja i o tome obavijestio tužitelja e-mailom od 28.2.2023. Nakon toga je tužitelj e-mailom od 1.3.2023. u 16:13 sati, što je izvan roka za prijavu koji je bio do 1.3.2026. u 12:00 sati, dostavio radnu verziju studije u word formatu, pa tuženik smatra da se ovakvo postupanje tužitelja ne može smatrati izvršenjem njegove ugovorne obveze kako zbog toga što je studija dostavljena u obliku koji nije bio ugovoren, tako i zbog toga što je dostavljena izvan svih zadanih rokova koji su tužitelju bili unaprijed poznati. Uz to tuženik se poziva i na raskidni uvjet iz čl. 14. st. 2. Ugovora sklopljenog između stranaka i navodi da je prije nego što je tužitelj 1. ožujka 2023. dostavio predmetnu studiju već nastupio raskid ugovora. Zbog svega navedenog tuženik je nakon primitka utuženog računa u sustavu e-računa odbio s napomenom da „usluga nije izvršena u skladu s ugovorom“. Stoga predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja.

5. U podnesku od 15.4.2026. tuženik dostavlja pregled e-mail prepiske koja je vođena između stranaka te dodatno navodi da iz svega proizlazi da je po sklapanju predmetnog ugovora, nakon kraćeg početnog zastoja zbog promjene koncepta projekta u vezi kojeg je studiju izvodljivosti trebalo pribaviti na što stranke, nisu mogle utjecati, započela kontinuirana suradnja radi izrade studije, u okviru koje tužitelj, zbog konstantne manjkavosti varijanti studije koje je izrađivao, nikako nije uspijevaio ispuniti svoju ugovornu obvezu, čime je osim preuzetih obveza iz odredbe čl. 6. Ugovora, povrijedio i obveze iz odredbi čl. 7. te čl. 8. sklopljenog ugovora, pored čega konačnu

varijantu studije koja bi bila prihvaćena i od strane tuženika nije nikada dostavio, time da je po njemu nazvanu zadnju finalnu verziju dostavio samo elektronski u word obliku i to po proteku izvanugovornim usuglašavanjem produženog krajnjeg roka za dostavu iste koji je bio 1.3.2023. u 12,00h. Sukladno tome, ako u konkretnom ugovornom odnosu već nije nastupio raskidni uvjet iz odredbe čl. 14. st. 2. sklopljenog Ugovora, tužitelj svoju ugovorenu obvezu prema tuženiku očito nije izvršio, zbog čega neosnovano i potražuje isplatu ugovorenu odredbom iz čl. 3. i 5. Ugovora. Tuženik uz navedeno ističe da je zbog svega pretrpio i imovinsku štetu jer je, nakon što je mailom od 28.2.2023. godine obavijestio tužitelja da više ništa ne radi po dodatnim uputama jer je zbog kratkoće roka za prijavu na projekt neće uspjeti prijaviti, bio primoran angažirati drugog izvoditelja za izradu studije te je za to platio iznos od 3.956,80 eura. Stoga ovdje postavlja protutužbeni zahtjev kojim potražuje od tužitelja iznos od 3.956,80 eura na ime naknade štete zbog neispunjenja ugovorne obveze.

6. U tijeku dokaznog postupka sud je pročitao dokumentaciju u spisu i to račun tužitelja od 1.3.2023. (str. 7), Ugovor o nabavi usluge studije izvodljivosti za dvorac Inkey uz ponudbeni list i troškovnik od 5. prosinca 2022. (str. 28-36), dodatak broj 1. Ugovoru od 4.1.2023. (str. 38), e-mail prepiska (str. 40-70), e-mail prepiska (str. 138-145), Studija izvodljivosti - dvorac Inkey (str. 146-262), e-mail prepiska (str. 263-279), Studija izvodljivosti - dvorac Inkey (str. 280-397), e-mail prepiska (str. 398-411), Studija izvodljivosti - dvorac Inkey (str. 412-534), e-mail poruka od 26.9.2023. (str. 535), poziv za dostavu ponuda u postupku nabave usluge izrade studije izvodljivosti za dvorac Inkey (str. 992-998), odluka o odabiru (str. 1000), račun izdan od strane obrta Moneo, vl. Danijela Bajalica od 5.4.2023. (str.1001). te su saslušani svjedoci Danijela Bajalica i Saša Ivan Vrdoljak.

6.1. Tužitelj je predlagao još i provođenje financijsko-knjigovodstvenog vještačenja no sud ovaj dokazni prijedlog nije usvojio kao nepotreban, budući da je stanje stvari razjašnjeno u mjeri dovoljnoj za odlučivanje o meritumu, iz razloga kako slijedi u nastavku obrazloženja.

U odnosu na tužbeni zahtjev

7. Predmet spora je zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 7.565,20 eura, na ime naknade za uslugu temeljem Ugovora o nabavi usluge izrade studije izvodljivosti za dvorac Inkey od 5. prosinca 2022., kojim se tužitelj obvezao izraditi studiju izvodljivosti s analizom troškova i koristi za dvorac Inkey, a tuženik se za izradu studije obvezao isplatiti tužitelju iznos od 57.000,00 kn (sada protuvrijednost od 7.565,20 eura).

8. Između stranaka nije sporno da su sklopile navedeni Ugovor o nabavi usluge izrade studije izvodljivosti za dvorac Inkey od 5. prosinca 2022. (str. 28-33 spisa) i Dodatak br. 1. Ugovoru o nabavi od 4. siječnja 2023. (str. 38 spisa) te da su međusobno komunicirale tijekom procesa izrade navedene studije, kako to i proizlazi iz e-mail poruka koje su obje stranke dostavile u spis. Nadalje, između stranaka nije sporno da je tužitelj tuženiku dostavio nekoliko verzija predmetne studije te tuženik u ovome postupku ne osporava primitak više verzija Studije, ali odbija platiti ugovorenu naknadu osporavajući da bi dostavom zadnje verzije studije (za koju navodi da je bila dana 1. ožujka 2023. u 16:13) time bila od strane tužitelja izvršena ugovorena usluga,

a ako je i izvršena tada, da je to bilo nakon proteka krajnjeg roka (za koji navodi da je usmeno usuglašen između stranaka i da je bio 1. ožujka 2023. u 12:00 sati).

9. Prema tome, sporno je u odnosu na tužbeni zahtjev je li tužitelj izvršio ugovorenu uslugu i izradio predmetnu studiju te istu u ugovorenom roku dostavio tuženiku.

10. Tužitelj je u spis dostavio nekoliko verzija predmetne studije te kronološki obrazložio i e-mail porukama potkrijepio kako je i zašto pojedinu verziju dostavljao tuženiku: e-mail tužitelja od 8. siječnja 2023.– str. 145 spisa uz prvu verziju Studije – str. 146-262 spisa, e-mail tužitelja od 31. siječnja 2023. – str. 279 spisa uz drugu verziju Studije – str. 280-397 spisa te e-mail tužitelja od 21. veljače 2023. – str. 535 spisa, uz verziju studije „Dvorac Inkey-Finalna verzija-Studija izvodljivosti s analizom troškova i koristi – 21.02.2023.“– str. 412-534 spisa).

11. Svjedok Saša Ivan Vrdoljak, koji je od početka komunicirao s tuženikom u vezi izrade ove Studije te istu i izrađivao i slao tuženiku, iskazao je da su od samog početka imali problema sa primanjem potrebnih podataka od tuženika za izradu ove studije, jer da tuženik u trenutku sklapanja Ugovora s tužiteljem za izradu studije još nije imao jasnu viziju, niti svrhu, niti troškovnik niti svu potrebnu građevinsku dokumentaciju za ovaj projekt. Osim što nije dostavljao na zahtjev tužitelja potrebne podatke upućivao je tužitelja i na to da potrebne podatke tužitelj traži od Agencije PORA. Naveo je da je tuženiku dostavljao više verzija Studije, a da je finalnu verziju dostavio 21.2.2023. putem e-maila u word i PDF obliku i to je bilo jedan dan prije nego što je otišao na operaciju srca. Dan nakon toga, 22.2.2023. zaprimio je odgovor tuženika u kojem se navodi da vrijednost investicije ne odgovara, jer u proračunu nedostaje još nekoliko troškova za koje čekaju ponude te da će sutra imati sve troškove iz čega proizlazi da još niti 22.2.2023. nisu dostavljeni konačni ulazni troškovi za izradu studije. Tek nakon dostavljanja zadnje verzije studije je tuženiku ispostavljen račun koji nikada nije plaćen, no nikada tijekom cijele njegove komunikacije niti nakon dostavljanja finalne verzije studije nikada nisu prigovorili da studija ne bi bila dobra, nego je je trebalo mijenjati studiju zbog novih podataka koje je tuženik cijelo vrijeme dostavljao.

12. Analizom gore navedenih e-mail poruka tužitelja uz koje su priložene verzije Studije, kao i ostalih e-mail poruka koje se nalaze u spisu a koje su stranke izmjenjivale, zatim analizirajući priložene verzije Studije te na temelju iskaza saslušanog svjedoka Saše Ivana Vrdoljaka (čijem iskazu je sud poklonio vjeru jer je iskazivao uvjerljivo, okolnosno i u potpunosti u skladu s dokumentacijom u spisu), sud je utvrdio da su stranke od sklapanja samog Ugovora za izradu studije pa do 1. ožujka 2023. redovito komunicirale oko izrade studije na način da je tuženik tužitelju sukcesivno dostavljao tijekom mjeseca prosinca, 2022., kao i siječnja i veljače 2023. dodatne podatke i dodatne zahtjeve oko sadržaja Studije, a tužitelj je dopunjavao izrađenu studiju sukladno zahtjevima tuženika. Suradnja između stranaka je prestala jednostrano od strane tuženika, o čemu je tuženik obavijestio tužitelja e-mailom od 28. veljače 2023. (str. 118 spisa) u kojem ga obavještava da potrebne izmjene u zadnjoj verziji studije odrađuju sami jer da zbog nemogućnosti kontakta i kratkoće vremena nisu mogli riskirati i čekati da se tužitelj javi. Nakon ove obavijesti tužitelj je dana 1.

ožujka 2023. u 16:13 poslao tuženiku e-mail u privitku kojeg je dostavljena finalna verzija Studije i izdao tuženiku račun koji je predmet ovoga postupka.

13. Tuženik tijekom postupka tvrdi da on u konačnici uopće nije koristio tužiteljevu studiju, već da je izradu konkretne studije na kraju naručio od drugog izvođača (obrta Moneo kojemu je za tu uslugu platio iznos od 3.956,80 eura), a to zato što su varijante Studije koje je dostavljao tužitelj bile konstantno manjkave i da tužitelj nikako nije uspijevaao ispuniti svoju ugovornu obvezu.

14. Međutim, iz stanja spisa, naročito iz sadržaja prepiske parničnih stranaka u nizU e-mail poruka, po stavu ovoga suda ne proizlazi da su verzije Studije koje je tužitelj dostavio tuženiku, kao niti „finalna“ verzija od 21. veljače 2023., bile manjkave zbog propusta tužitelja, već da je tuženik konstantno imao dodatne zahtjeve i sukcesivno dostavljao dodatne podatke tužitelju, a koji su bili odlučni za sadržaj studije.

14.1. Tako primjerice u e-mailu od 19. siječnja 2023. (str. 263 spisa) tužitelj poziva tuženika da „dostavi finalnu verziju troškovnika jer bez nje nema konačne verzije studije“, a tuženik u e-mailu od 20. siječnja 2023. (str. 267 spisa) odgovara „troškovnik bude sljedeći tjedan“, zatim u e-mailu od 13. veljače 2023. (str. 398) koje je poslala PORA-Regionalna razvojna agencija tužitelju, proizlazi da je tužitelj tada obaviješten da se mijenja naziv projekta u "Rekonstrukcija dvorca Inkey u infrastrukturu u funkciji razvoja wellness turizma“ te da prema tome treba izmijeniti Studiju, dok iz e-maila od 13. veljače 2023. (str. 400 spisa) proizlazi da su tužitelju dostavljeni novi podaci (komentari na sažetak projekta) uz zahtjev da ih uvrsti u studiju, kao i da je potrebno dodatno dokazati da „infrastruktura nema učinak na trgovinu“. Tužitelj je po tim dodatnim zahtjevima tuženika postupio, što je vidljivo iz njegovog e-maila od 16. veljače 2023. te 20. veljače 2023. (str. 403 i 411 spisa) te potom 21. veljače 2023. dostavio finalnu verziju studije. Tuženik se na ovu verziju studije očitovao u e-mailu od 22. veljače 2023. (str. 111 spisa), u kojemu je naveo da „ukupna vrijednost investicije, odnosno prihvatljivih troškova ne odgovara“ te je zatražio još neke preinake studije, ali je u istome i navedeno „sutra ćemo imati sve troškove te ćemo vam dostaviti ažurirani proračun“, no nakon toga poslovna suradnja između stranaka staje i 28. veljače 2023. tuženik šalje e-mail (str. 118 spisa) kojim obavještava tužitelja da više ništa ne radi po dodatnim uputama.

15. Uzimajući u obzir opisane okolnosti konkretnog slučaja, pokraj činjenice da iz stanja spisa proizlazi da je tužitelj dostavljao nekoliko verzija predmetne Studije postupajući po zahtjevima tuženika te vodeći računa o teretu dokazivanja iz čl. 7. st. 1. ZPP-a, ovdje je tuženik bio dužan dokazati svoje tvrdnje o tome da tužitelj nije izvršio svoju ugovornu obvezu, odnosno navesti konkretno u čemu je Studija dostavljena od strane tužitelja dana 21. veljače 2023. (e-mail tužitelja od 21. veljače 2023. – str. 535 spisa, uz verziju studije „Dvorac Inkey-Finalna verzija-Studija izvodljivosti s analizom troškova i koristi – 21.02.2023.“ – str. 412-534 spisa) imala nedostataka zbog kojih nije u skladu s Ugovorom zaključenim između stranaka.

15.1. Međutim, tuženik u prilog gore navedenih tvrdnji, osim što je predložio saslušanje svjedokinje Danijele Bajalica, vlasnice obrta Maneo, koji je u konačnici izradio predmetnu Studiju za tuženika, nije predložio nikakve druge dokaze niti je dostavio primjerak Studije izrađene od navedenog obrta, a kako bi sud mogao utvrditi

u čemu je tužiteljeva studija bila manjkava u usporedbi sa drugom studijom koju je tuženik u konačnici koristio. Navedenu odlučnu, a spornu činjenicu sud na temelju iskaza saslušane svjedokinje Danijele Bajalica, nije mogao utvrditi, jer ista o tužiteljevoj Studiji nije imala nikakvih saznanja.

15.2. Stoga, u nedostatku odgovarajućih dokaznih sredstava u prilog tvrdnji tuženika da dostavljena Studija koju je izradio tužitelj ima nedostatke zbog koji ista nije bila upotrebljiva za tuženika, sud je primjenom pravila o teretu dokazivanja (članak 221a. ZPP-a) utvrdio da se radi o paušalnoj i nedokazanoj tvrdnji.

16. Ovdje je potrebno navesti i da tuženikov prigovor o dostavi Studije izvan ugovorenog roka nije osnovan, budući da iz stanja spisa proizlazi da je tužitelj svoju ugovornu obvezu izrade i dostave Studije izvršio dostavom finalne verzije studije 21. veljače 2023. (e-mail– str. str. 535 spisa, uz studiju – str. 412-534 spisa), a što je prije isteka roka 1. ožujka 2023. za koji sam tuženik navodi da je kao krajnji rok usuglašen između stranaka.

17. Iz svega do sada navedenog proizlazi, dakle, da je tužitelj svoju ugovornu obvezu izvršio kada je izradio i dostavio tuženiku naručenu Studiju (konkretno verziju studije „Dvorac Inkey-Finalna verzija-Studija izvodljivosti s analizom troškova i koristi – 21.02.2023.“), pa je tuženik kao naručitelj, u slučaju da mu dostavljena Studija nije odgovarala, bio dužan o tome bez odgađanja jasno obavijestiti tužitelja, u smislu čl. 604. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23, 155/23, dalje u tekstu ZOO-a) ili ga obavijestiti da raskida ugovor, a što tuženik nije učinio, niti je u ovome predmetu određeno naveo niti dokazao da bi navedena Studija imala nedostatke zbog kojih ista ne bi odgovarala Ugovoru između stranaka.

18. Iz e-maila pročelnika tuženika od 28. veljače 2023. (str. 118 spisa) proizlazi da je tuženik samoinicijativno prekinuo poslovnu suradnju s tužiteljem, držeći da mu ista više ne odgovara. Takvo ponašanje tuženika u suprotnosti je s osnovnim načelima kojih su se u obveznim odnosima dužni pridržavati svi sudionici ugovornih odnosa, naročito s načelom savjesnosti i poštenja i dužnosti suradnje (čl. 4. i 5. ZOO-a).

19. Temeljem svega navedenoga, sud je utvrdio da je temeljem čl. 590. ZOO-a tuženik kao naručitelj dužan podmiriti tužitelju kao pružatelju ugovoreni iznos od 7.565,20 eura za izrađenu Studiju, na ime ugovorene vrijednosti ugovorene usluge, a prema ispostavljenom tužiteljevom računu broj 3 od 1. ožujka 2023. (str. 7 spisa).

20. Stoga je sud tužbeni zahtjev usvojio (točka I. izreke presude) te prema čl. 451. st. 3. ZPP-a u cijelosti održao na snazi platni nalog sadržan u pobijanom rješenju o ovrsi, kojim je naloženo tuženiku platiti tužitelju iznos od 7.565,20 eura zajedno sa zateznim kamatama, temeljem čl. 183. u svezi čl. 29. ZOO-a te troškove ovršnog postupka u iznosu od 285,81 eura zajedno sa pripadajućim zateznim kamatama.

U odnosu na protutužbeni zahtjev

21. Tuženik svoj protutužbeni zahtjev radi naknade štete temelji na tvrdnji da je tužitelj predmetnu studiju dostavio tuženiku e-mailom od 1.3.2023. u 16:13 sati, što je izvan roka za prijavu koji je bio do 1.3.2026. u 12:00 sati, a osim toga studija je dostavljena samo u word formatu, pa se ovakvo postupanje tužitelja ne može smatrati izvršenjem njegove ugovorne obveze, pa da je zbog toga bio primoran angažirati drugog izvoditelja za izradu studije te je za to platio iznos od 3.956,80 eura. Stoga ovdje postavlja protutužbeni zahtjev kojim potražuje od tužitelja iznos od 3.956,80 eura na ime naknade štete zbog neispunjenja ugovorne obveze.

22. S obzirom na takvu stvarnu protutužbenu osnovu proizlazi da tuženik traži naknadu štete po osnovi ugovorne odgovornosti za štetu.

23. Vjerovnik u obveznom odnosu ovlašten je od dužnika zahtijevati ispunjenje obveze, a dužnik je dužan ispuniti obvezu savjesno u svemu kako ona glasi (čl. 342. st. 1. ZOO-a). Dakle, ugovorne strane u dvostranoobveznom ugovornom odnosu uzajamno odgovaraju jedna drugoj za ispunjenje obveze, odnosno odgovaraju za naknadu štete do koje dođe povredom ugovorne obveze, pod kojom se, u smislu odredbe čl. 342. st. 2. ZOO-a, podrazumijeva neispunjenje obveze ili zakašnjenje s njezinim ispunjenjem. Za postojanje te odgovornosti, osim općih pretpostavki odštetne odgovornosti moraju postojati još dvije: a) postojanje ugovora, odnosno ugovorne obveze i b) povreda te obveze.

24. Prema odredbi čl. 1046. ZOO-a šteta je umanjene nečije imovine (obična šteta), sprječavanje njezina povećanja (izmakla korist) i povreda prava osobnosti (neimovinska šteta). Oštećenik ima pravo, kako na naknadu obične štete, tako i na naknadu izmakle koristi, pri čemu se za ocjenu visine izmakle koristi uzima u obzir dobitak koji se mogao osnovano očekivati prema redovnom tijeku stvari ili prema posebnim okolnostima, a čije je ostvarenje spriječeno štetnikovom radnjom ili propuštanjem (čl. 1089. st. 1. i 3. ZOO-a).

25. Kako u konkretnom slučaju tuženik nije dokazao da je tužitelj povrijedio svoju ugovornu obvezu, kako je gore obrazloženo (pod točkama 14., 15. i 16. ovog obrazloženja), već iz stanja spisa proizlazi da je tužitelj svoju ugovornu obvezu izvršio dostavivši tuženiku verziju studije „Dvorac Inkey-Finalna verzija-Studija izvodljivosti s analizom troškova i koristi – 21.02.2023.“ (kako je obrazloženo u točkama 15. i 16. ovog obrazloženja), ovdje nisu ostvarene pretpostavke za naknadu štete koju tuženik traži svojim protutužbenim zahtjevom.

26. Ovdje je potrebno napomenuti da se tuženik poziva i na raskidni uvjet iz čl. 14. st. 2. Ugovora sklopljenog između stranaka i smatra da je i prije nego što je tužitelj 1. ožujka 2023. dostavio predmetnu studiju već nastupio raskid ugovora, slijedom navedene ugovorne odredbe iz čl. 14. st. 2. Ugovora koja glasi: „U slučaju da se povrede obveza ponavljaju, bez obzira što pružatelj usluge ispravi povrede, ugovorne strane su suglasne da nakon treće pisane reklamacije nastupa raskidni uvjet i da učinci ovoga Ugovora prestaju“. Međutim, tuženik nije dokazao da su se u konkretnom slučaju ispunili uvjeti za raskid ugovora iz navedenog čl. 14. st. 2. Ugovora, budući da iz e-mail poruka koje je tuženik upućivao tužitelju se nikako ne može

zaključiti da se radilo o „povredama“ na strani tužitelja, odnosno ne može se zaključiti da je tužitelj studiju morao dorađivati zbog svojeg propusta, već proizlazi upravo suprotno, da je tuženik sukcesivno dostavljao dodatne podatke i zahtjeve kojima je tužitelj udovoljavao kako bi doveo studiju do stanja koje će u konačnici odgovarati tuženiku.

27. Temeljem navedenoga, kako tuženik nije dokazao elemente odgovornosti tužitelja za štetu u vidu naknade iznosa kojeg je tuženik platio trećoj osobi za izradu studije, valjalo je protutužbeni zahtjev odbiti kao neosnovan (točka II. izreke).

28. Odluka od troškovima ovršnog postupka (točka I. izreke) i nastavnog parničnog postupka (točka III. izreke) temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a kojom je propisano da je stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna protivnoj stranci naknaditi troškove izazvane vođenjem postupka. Nadalje, odredbom čl. 155. ZPP-a propisano je da će sud prilikom odlučivanja o troškovima postupka stranci odrediti naknadu samo onih troškova koji su bili potrebni za vođenje parnice. O tome koji su troškovi bili potrebni te o visini troškova odlučuje sud ocjenjujući brižljivo sve okolnosti. Nadalje, sud je primijenio odredbe Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/23; dalje u tekstu: Tarifa) s obzirom da je odredbom Tbr. 52. st. 3. Tarife propisana primjena tarife i vrijednosti boda koja je na snazi u vrijeme donošenja odluke o trošku postupka, kao i odredbe Pravilnika o naknadi i nagradi javnih bilježnika u ovršnom postupku ("Narodne novine" broj 9/21, 18/22, dalje u tekstu: Pravilnik).

28.1. Kao opravdani ovršni trošak tužitelju je priznat trošak sastava prijedloga za ovrhu u iznosu od 248,75 eura, trošak predujma naknade javnog bilježnika u iznosu od 12,50 eura (čl. 7. Pravilnika), kao i trošak ostatka naknade javnog bilježnika u iznosu od 24,56 eura (čl. 5. Pravilnika) s uračunatim PDV-om po stopi od 25%, odnosno ukupno 285,91 eura.

28.2. Kao opravdani parnični trošak tužitelju je u smislu čl. 155. ZPP-a priznat trošak sastava podneska od 29.9.2023. u iznosu od 250,00 eura s uračunatim PDV-om (Tbr. 8. toč. 1. i Tbr. 46. Tarife), troška zastupanja tužitelja na ročištu održanom 26. lipnja 2026. i 29. rujna 2026. u iznosu od po 250,00 eura s uračunatim PDV-om (Tbr. 9. toč. 1. Tarife i Tbr. 46. Tarife), dok za zastupanje na ročištu 27. travnja 2026., koje je odgođeno prije početka raspravljanja tužitelj ima pravo na naknadu iznosa od 62,50 eura s uračunatim PDV-om (Tbr. 9. toč. 5. Tarife i Tbr. 46. Tarife), što zbrojeno daje iznos od 812,50 eura, čemu se pribraja trošak sudske pristojbe na ovu presudu u iznosu od 195,65 eura, što ukupno daje iznos od 1.008,15 eura, koji je tuženik dužan nadoknaditi tužitelju (točka III. izreke).

U Varaždinu 28. listopada 2026.

Sudac:

Marija Levanić-Škerbić

Dokument je elektronički potpisan:
MARIJA LEVANIĆ-ŠKERBIĆ

Vrijeme potpisivanja:
28-10-2026
15:16:16

DN:
C=HR
O=TRGOVAČKI SUD U VARAŽDINU
2.5.4.97=#130D48523037333937393135313131
L=VARAŽDIN
S=LEVANIĆ-ŠKERBIĆ
G=MARIJA
CN=MARIJA LEVANIĆ-ŠKERBIĆ

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana kada je održano ročište na kojemu se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena o tom ročištu. Ako stranka nije uredno obaviještena o tom ročištu, može podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa presude. Žalba se podnosi putem ovoga suda Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske.

DNA:

1. za tužitelja – pun. Dominik Nizić, odvjetnik iz Komiže
2. za tuženika – ZOU Krunoslav Kunštić i Zoran Kurcinak iz Koprivnice

Broj zapisa: **9-3088f-547ab**

Kontrolni broj: **02b5e-22887-6baf3**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=MARIJA LEVANIĆ-ŠKERBIĆ, L=VARAŽDIN, O=TRGOVAČKI SUD U VARAŽDINU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.